

183

U S T A W A

z dnia 30 marca 1939 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521) i ustawą z dnia 12 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125), wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„Uposażenie emerytalne wynosi po 15 latach służby 40% (czterdzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok o 3% (trzy procent), a dla oficerów wojska i marynarki wojennej o 4%

(cztery procent), aż do 100% (sto procent) podstawy wymiaru (art. 17), co stanowi pełny wymiar uposażenia emerytalnego. W przypadkach, w których możliwe jest nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie służby niż lat 15 (art. 9 ust. 2), uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie 30% (trzydzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok służby do 15 lat służby włącznie o 2% (dwa procent) podstawy wymiaru (art. 17).";

2) w art. 46: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Zaopatrzenie emerytalne przyznaje i wymierza Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.”;

b) ust. 3 skreśla się;

3) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47. Warunki przenoszenia oficerów w stan spoczynku określają przepisy o służbie wojskowej oficerów.

Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego podoficera lub szeregowca następuje w jednym z poniżej wyszczególnionych przypadków:

A. na własną prośbę:

a) gdy przekroczył 55 lat życia;

b) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 53 lata życia;

B. na własną prośbę lub z urzędu:

c) jeżeli z powodu ułomności cielesnej lub z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do pełnienia zawodowej służby wojskowej;

C. z urzędu:

d) gdy przekroczył wiek, przewidziany przepisami o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców;

e) gdy, pozostając w stanie nieczynnym z powodu niezdolności do służby, albo z powodu zredukowania etatów, przekroczył termin pozostawania w stanie nieczynnym, ustalony przepisami o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców;

f) gdy zostaje zwolniony z czynnej służby na skutek nieodnowienia z nim zobowiązania do dalszej zawodowej służby wojskowej pomimo jego prośby, ani też nie otrzyma stanowiska, należnego mu w myśl przepisów o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców.

D. Minister Spraw Wojskowych może ponadto przenieść podoficera zawodowego na jego prośbę w stan spoczynku w przypadku posiadania przez niego 20 lat, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 17 lat faktycznie spędzonych w służbie wojskowej.”;

4) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, należącym do personelu latającego lotnictwa wojska i marynarki wojennej i zawodowym wojskowym,

zaokrętowanym na okrętach podwodnych w kampanii, czas przydziału do personelu latającego lub zaokrętowania liczy się do wysługi emerytalnej podwójnie.

Przepisu ustępu poprzedzającego nie stosuje się do:

a) oficerów technicznych i podoficerów specjalistów, odbywających loty w charakterze wykonawców swej służby, którym czas przydziału do personelu latającego liczy się do wysługi emerytalnej w stosunku 45 dni za 1 miesiąc służby,

b) lekarzy lotniczej służby zdrowia, którym służba w lotnictwie liczy się do wysługi emerytalnej pojedynczo.

Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, zaokrętowanym na okrętach nawodnych (statkach, obiektach pomocniczego taboru pływającego), w kampanii czas zaokrętowania liczy się do wysługi emerytalnej w stosunku 40 dni za 1 miesiąc służby.

Wojskowym zawodowym czas, przebyty w służbie Korpusu Ochrony Pogranicza, zalicza się do wysługi emerytalnej w stosunku 40 dni za 1 miesiąc służby, a podoficerom zawodowym żandarmerii czas, przebyty w jednostkach organizacyjnych żandarmerii, w stosunku 35 dni za 1 miesiąc służby.

Przepisy ust. 1, 2, 3 i 4 stosuje się wyłącznie do okresów służby, odbytej w czasie pokoju.

Zawodowemu wojskowemu, przeniesionemu w stan spoczynku i powołanemu w czasie wojny do czynnej służby wojskowej, wymierza się przy ponownym przeniesieniu w stan spoczynku uposażenie emerytalne, obliczone z uwzględnieniem czasu, spędzonego ponownie w czynnej służbie, w granicach art. 19 ustawy niniejszej, uwzględniając jednak ewentualne nominacje (awanse).”;

5) w art. 105 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Za służbę w wojsku polskim uważa się również:

a) służbę wojskową, odbytą w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo oraz odbytą przed dniem 1 sierpnia 1914 r. służbę w polskich organizacjach wojskowych,

b) służbę wojskową, odbytą po dniu 1 czerwca 1917 r. w b. armii austro-węgierskiej przez b. żołnierzy Legionów Polskich i Polskiego Korpusu Posiłkowego, jeżeli służbę w formacjach polskich pełnili co najmniej do dnia 31 maja 1917 r.,

c) okres więzienia lub internowania ze względów politycznych przez b. władze austriacko-węgierskie i niemieckie b. żołnierzy Legionów Polskich, Polskiego Korpusu Posiłkowego i Polskiej Siły Zbrojnej, jeżeli przed uwięzieniem lub internowaniem pełnili służbę w tych formacjach”.

Art. 2. (1) Zawodowy wojskowy, który w czasie pokoju wskutek niezawinionego nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, stał się według orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej trwale niezdolny do służby stałej i utracił całkowitą zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności), otrzymuje, niezależnie od uposażenia emerytalnego, jednorazowe odszkodowanie w wysokości dwuletniego uposażenia, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego.

(2) Odszkodowanie, przewidziane w ust. 1, otrzymuje również zawodowy wojskowy jednostki organizacyjnej żandarmerii lub jednostki organizacyjnej Korpusu Ochrony Pogranicza, który w związku z pełnieniem służby bezpieczeństwa stał się trwale niezdolnym do służby wojskowej i utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności) wskutek popełnionego na jego osobie czynu karalnego.

(3) Jeżeli zawodowy wojskowy z przyczyn, wymienionych w ust. 1 lub 2, utracił życie, jednorazowe odszkodowanie otrzymuje pozostała po nim wdowa lub sieroty.

Art. 3. (1) Zawodowi wojskowi, którzy w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej są uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, przestają być nimi z tym dniem.

(2) Skarb Państwa przejmuje od Państwowego Zakładu Emerytalnego wypłatę zaopatrzeń, przyznanych przez Zakład zawodowym wojskowym oraz wdowom i sierotom po nich.

(3) Terminy przejęcia wypłaty (ust. 2) oraz przekazania Ministrowi Spraw Wojskowych akt i ewidencji osób, wymienionych w ust. 1 i 2, określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(4) Zasady rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a Państwowym Zakładem Emerytalnym z tytułu uczestnictwa zawodowych woj-

skowych w Zakładzie określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Zawodowi wojskowi b. państw zaborczych, uprawnieni do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie przepisów art. 102, 103, 105 i 108 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, jeżeli nie zgłosili swych roszczeń do tego zaopatrzenia do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, bądź nie zgłoszą ich w ciągu dni trzydziestu od dnia jej ogłoszenia, tracą prawo do zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa.

Art. 5. Ilekroć ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych lub ustawa niniejsza używa określenia „zawodowy wojskowy”, rozumieć należy przez to i żołnierza służby stałej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 31 marca 1939 r.

(2) Przepisy art. 1 pkt 1) obowiązują w stosunku do żołnierzy służby stałej wojska i marynarki wojennej, z którymi rozwiązano stosunek służbowy na podstawie przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. o służbie wojskowej oficerów (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 128) oraz w stosunku do pozostałych po nich wdów i sierot — od dnia 18 marca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*